

Prelaadi kiri (detsember 2012)

Piiskop Echevarria jätkab selles kirjas Usutunnistuse vaatlemist. Seekord kommenteerib ta sõnu ”... Ja ühteainsasse Issandasse Jeesusesse Kristusesse, Jumala ainusündinud Pojasse, kes Isast on sündinud enne kõiki aegu...”.

20.12.2012

Minu armsaimad, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

Ma kirjutasin selle kirja enne oma reisi Andorra Vürstiriiki, et see täpselt 1. detsembril teieni jõuaks. Ma tulin siia selleks, et osaleda püha Josemaria saabumise 75. aastapäeva pidustustel. Ta tuli sellele maale kohe pärast seda, kui oli üle elanud religiooni tagakiusamise hispaania kodusõja ajal ja Jumala silmnähtava kaitse all selle eest põgeneneda suutnud. 1937. aasta 2. detsembril jõudis ta Andorra pinnale, Saint Julia de Loriasse; koos teda saatvate isikutega palvetas ta kohalikus külakirikus Pühima Sakramendi ees (sest tolle aja euhharistlike reeglite järgi ei tohtinud ta keskööst alates Missat pühitseda). Järgmisel päeval, 3. detsembril, pühitsest ta Missaohvrit, preestri riietes, mida ta juba kaua aega kanda ei saanud. See esimene Missa Andorras toimus *Les Escaldes* nimelises kirikus, väikeses külas pealinna lähedal, kus nad peavarju leidsid.

Ma tahaksin oma kirja nende mälestustega sisse juhatada, et võiksime tänada Jumalat, et ta Maarja eestkostel püha Josemariat kõigi nende kuude jooksul erilise ettehooldusega kaitses. Järgigem meie asutaja truudust ja andkem ennast alati täie usaldusega Jumala kätte, eriti siis, kui me raskes olukorras oleme. Mõelgem ka selle peale, millise õppetunni need Esimesed meile pärandasid, kes 30.-ndatel aastatel Opus Deisse tulid, mis oma usu ja usalduse kaudu Isa vastu alles oma „esimesi samme tegi“, kui ei olnud veel „midagi muud“, kui meie Isa usk. Olgem ka meie kõik sama ustavad tööriistad.

Eelmisel kuul kutsusin ma teid Credo esimest artiklit vaatlema, millele kogu meie usk tugineb: „Me usume ühte ainsasse Jumalasse, Isasse, Pojasse ja Pühasse Vaimusse, kõige nähtava Loojasse – nagu see maailm, milles me oma lühikese elu veedame

– ning samuti nähtamatute asjade – nagu need puhtad olendid, keda me Ingliseks nimetame -, ja kes on loonud ka igale inimesele surematu hinge.“ [1].Nii alustas Paul VI. *Rahva Credot* 1968. aastal, mil lõppes tookordne Usu aasta, mille ta välja kuulutas, et sellega Apostel Pauluse martüüriumi 1900.-ndat aastapäeva tähistada.

Ilmutuse rikkust tundes ja jumaliku Trööstija saatel on Kirik mõistusega üha sügavamale Kolmainsuse saladusse tunginud. Tänu paljude põlvkondade kirikuisade ja kiriku õpetajate pingutustele, on see meie usu suur saladus meie teadmist valgustanud. See paneb meid iga päev, nagu meie Isa ütles, „imestama“, ja äratab meis soovi, iga Pühima Kolmainsuse isikuga suhelda.

„Jumal on üks, kuid samal ajal ei ole ta üksi enda jaoks“[2], nii võime

lugeda ühes väga vanas
usutunnistuses. *Katoliku Kiriku*
Katekismus selgitab seda lauset ja
ütleb, et „Isa“, „Poeg“ ja Püha Vaim“
ei ole lihtsalt nimed, mis jumalikku
olendite olemust kirjeldavad
sellepärast, et nad üksteisest
erinevad. „Isa“ ei ole seesama, mis
Poeg“[3] Meie Asutaja nägi kunagi
Marseille´ s ühel kivireljeefil märki,
mis vihjas Pühimale Kolmainsusele
ja mis talle niiväga meeldis, et ta lasi
sellest Prelatuuri kiriku krüpti
koopia teha.

Nüüd tahaksin ma aga Credo teise
artikli juurde tagasi tulla. *Mina usun*
ainsasse Issandasse, Jeesusesse
Kristusesse, Jumala ainusündinud
Pojasse, kes enne aegade algust Isast
on sündinud. Jumal Jumalast, valgus
valgusest, tõeline Jumal tõelisest
Jumalast. Sündinud, mitte
loodud, olemuselt üks oma Isaga, kelle
läbi kõik on loodud. [4]

Jumalas eksisteerib ainult üks täiesti vaimne loomine. Seepärast julgeme mõelda analoogiale inimhõimuse tunnetamise protsessiga, mille kaudu inimesel iseendast pilt kujutis, mõte, mõiste, logos (...) tekib, mida ladinakeelse sõna *verbum* järgi sageli ka südame sõnaks kutsutakse ning mis paneb meid Poja eostamisele või igavese „ettekujutuse“ südame sõna peale mõtlema. Jumala näeb siin ennast ja eostab Logos-Poja, kes on samamoodi Jumal, nagu Isa. Selles eostamises on Jumal nagu Isa, see kes sigitab ja Poeg on see, keda sigitatakse, jumalikkuse kõige otsesemas mõttes, mis võimaldab suure hulga „ebajumalaid“ välja jätta. Sõna on Poeg, kellel on sama olemus, kui Isal koos temaga on ta üks Vanas ja Uues Testamendis ilmunud Jumal“[5] Püha Vaimu persoonil, kes on koos Isa ja Pojaga üks Jumal, ma siiski praegu ei peatuks.

Kahtlemata on võimatu võita seda pimedust, mis meie mõistust varjutab, kui mõelda nende peale, kellel puudub pääs valguse juurde.[6] Ei inim mõistus, ega inglid, ega ka mingid muud loodud olendid ei ole võimelised jumalikust olemusest täielikult aru saama. *Kui sa juba aru saad, siis ei ole see Jumal*, ütleb üks tuntud aforism. Ja ometi igatseb meie Jumala poolt ja Jumala jaoks loodud hing seda, et võiksime oma Isa ja Loojat paremini tundma õppima, teda rohkem armastada ja ülistada; Pühimat Kolmainsust näha ja igavesti koos temaga rõõmutseada.

Selles kokkuvõttes kannustab Benediktus XVI. usklikke, et nad mitte kunagi oma teadmistega (mis Jumalat puudutab) ei rahulduks. Hiljuti rääkis ta Audientsil: „Just ehtne rõõm on see, mis võib meis teatud tervet rahutust tekitada, mis teeb meid nõudlikumaks – kõrgemat ja sügavamalt soovida – ja laseb

meil üha enam tunda, et ükski ajalik asi ei saa meie südant täita. Nii õpime me lapse kombel selle hea poole pürgima, mida me ise ei suuda endale tekitada ega luua, ning ennast julgustama, et me oma pattudest tulenevate takistuste ja raskuste puhul kartma ei lööks.“[7]

Püha Irenius Lyonist, kes oli üks esimesi kirikuisasid ja kes väga intensiivselt Püha Kolmainsuse loova mõju üle arutles, et sellest sügavamalt aru saada, selgitas, et „On ainult üks Jumal...ta on Isa, ta on Jumal, ta on Looja, Alustaja, Kujundaja, kes *ise enda läbi*, see tähendab oma Sõna ja Tarkuse, Poja ja Vaimu läbi kõik on teinud.“[8] Seejärel toob ta ühe piltliku näite, ühe metafoori – sest kindlasti ei ole mingisugust erinevust jumalike persoonide vahel - , et näidata, kuidas Loomistöös on Poeg ja Vaim samamoodi Isa „käed“.Ja nii lõpetab ta Katoliku Kiriku Katekismusest

tsiteerides: „Loomine on pühima Kolmainsuse ühine tegu.“ Selles loomise lahutamatus ühtsuses on igal jumalikul persoonil Loomistöös vastavalt oma eripära. Sellest tulenevalt on Isale omane viimane olemisprintsip, Pojale kõrgeim eeskuju ja Pühale Vaimule armastus, mis sunnib kogu loodule hüvesid kinkima.

Minu tütred ja pojad, vaadelgem palves neid imelisi tõdesid. Ja veelkord annan ma teile nõu, nagu soovitas ka püha Josemaria, et paluksime Jumalat, et ta meis soovi ärataks, iga jumaliku persooniga vastavalt nende eripärale suhelda.

Alguses oli Sõna ja Sõna oli Jumala juures ja Sõna oli Jumal.(...)Kõik on tekkinud tema läbi ja ilma temata ei ole tekkinud midagi. [10] Jumalas Pojas, koos Isa ja Püha Vaimuga. Ainujumala Kõikvõimsuses, Tarkuses ja Armastuses peitub kõigi vaimsete

ja materiaalsete olevuste, eriti aga inimese lõppeesmärgi algallikas.

Jumala headus on nii suur, et ta tahtis meie esivanemad oma näo järgi, enda sarnaseks [11] luua.

Neisse ja nende järglastesse vajutas ta sügava jälje, osalemise Tarkuses, mis on Sõna ja valas tema hinge arusaamise ja vaba tahte. Ometi on palju inimesi, kes seda ei tea, või sellest teada ei taha või seda

kõrvaliseks asjaks peavad selleks, et hoopis inimest keskpunkti seada.

Meie Isale väga haiget see osade inimeste armetu mõtteviis. Ühel perekondlikul kohtumisel, 1973.

aastal rääkis ta sellest ja palvetas samal ajal valju häälega. "On olemas inimesi, kes räägivad mingist antropotsentrilisest kirikust, selle asemel, et theotsentrilisest rääkida. See on absurdne ettekujutus. Kõik on Jumala poolt ja tema jaoks loodud: kõik on Sõna läbi tekkinud ja ilma Sõnata ei ole midagi, mis on

tekinud.(Jh 1,3). See on kohutav eksimus, kui me inimese kõigi asjade mõõdupuuks seame. Ainuüksi inimeste pärast ei tasuks töötada.Loomulikult on vaja inimeste pärast tööd teha, kuid armastusest Jumala vastu. Muidu ei teeks me midagi tõeliselt vajalikku ja ei suudaks ka püsivad olla.“[12]

Jumal ootab meilt, kristlastelt, et me tema kõigi inimlike tegevuste tippu asetaksime – palvega, ohverdustega, pühitsetud kutsetööga; et me teda oma südames valitseda laseksime; et me ühiskonda ja selle institutsioonidesse tema õpetuse vilju külvaksime. Koos püha Josemariaga ütlen ma teile veelkord: „Osaliselt sõltub see meist, kas paljud hinged jäävad pimedusse või leiavad igavese elu tee.“[13] Kas me palvetame kogu südamest Precese alguses *Ad Trinitatem Beatissimam* ? Kas täname Pühimat Kolmainsust tema lõpmatu täiuslikkuse eest? Kas

me armastame seda kesket usu ja samaaegselt meie elu saladust?

Homme algab Advent, liturgiline aeg, mis valmistab meid ette Kristuse sündimiseks. Esimene nädal toob meie silme ette sündmused, mis aegade lõpul aset leiavad, siis, kui Kristus tuleb oma kirkuses, et inimeste üle kohut mõista ja oma riik oma valdusesse võtta. *Valvake siis igal ajal, paludes, et te (...)oleksite väärilised seisma Inimese Poja ees.*

[14] Ja teises kirjakohas võime me lugeda: *taevas ja maa hävivad, aga minu sõnad ei hävi.* [15] Tegelikult me ju teame, et Piiblis seisab Jumalasõna loomise alguses: alustades kosmistest elementidest, nagu päike,kuu, taevas – kuuletub kogu loodu Jumala sõnale. Nad eksisteerivad sel määral, kui nad „kutsutud“ on. See Jumala sõna loov jõud sai reaalseks Jeesuses Kristuses, Inimesekssaanud Sõnas, kes on tõeline „Taevas“, mis inimeste

mõtlemisele ja nende teekonnale siin
maapeal orientiiri annab,“[16]
Vaadelgem sageli Kristuse sõnu, mida
Evangeelium ja praktiliselt kogu Uus
Testament meile vahendab. Ja
proovigem sellest pärandusest uut
valgust leida, mis meie igapäeva elu
valgustaks. Ma teen teile ettepaneku,
Isa eeskujul palvehetkest tõeline
vestlus teha ja mõelda sellele, et
Jumal näeb meid, kuuleb meid, ta on
meie, oma tütarde ja poegade juures.

Ärgem unustagem, et alates 17.
detsembrist valmistatakse n.n O-
Antifoonidega meid ette peatselt
saabuvaks Issanda sündimiseks.
Esimene kõlab järgmiselt: Sa oled
tarkus, Kõigekõrgema suust, mis on
kõige algus ja lõpp, mis kõik oma jõu
ja õrnusega üle puistab. Tule, näita
meile mõistmise teed! [17] See on
Lihakssaanud Sõna tungiv palve,
selle, kelle Neitsist Maarjast
sündimist me juba varsti tähistama
hakkame. Sest „Petlemmas sünnib

Jumala tarkus (...) s.t. tarkus jumalikus plaanis, mis oli kaua varjatud ja mida Jumal ise oma lunastusplaanis avaldas. Aegade jooksul sai see Tarkus inimese näo, Jeesuse kujul.“[18]

Valmistagem ennast usuga nendeks pühadeks ette, et need pühad oleksid täis rõõmu. Elagem seda läbi koos kogu ühiskonnaga. Elagem seda läbi koos kogu Opus Deiga. Vaadelgem Kristuse lõputut suurust ja alandlikkust, kes meie kuju võttis ning on järjekordne näide tema tohutust armastusest meie vastu. Ja ärgem väsigem imetlemast Maarjat ja Joosepit, kes on imelised palve ja Jumala armastuse meistrid.

Sõna, mis lihaks saab, on Igavene Jumala Sõna, mis tegi meil võimalikuks temas Jumala lapsed olla. *Vaadake, kui suur on armastus, mille Isa meile kinkis: Meid hüütakse Jumala lasteks ja need me olemegi.*

[19] Ja püha Josemaria lisab: „Jumala lapsed, lihakssaanud Sõna vennad, mille kohta öeldakse: „Temas oli elu ja elu oli inimestele valguseks (Jh.1,4) Me oleme valguse lapsed, valguse vennad, ainukese tule kandjad, mis suudab inimsüdan sütitada.“[20] Ma soovin, et te ei puuduks sellelt kohtumiselt, mil Jumala maapeale saabumist tähistatakse. Mõelgem, milline võiks olla meie panus, et Jeesusega armastusväärsemalt ümber käia, tihedalt Jeesusega koos elada, rohkem Jeesusele kuuluda.

Novembri keskel tegin ma väikese reisi Milaanosse, kus inimesed mind juba kaua ootasid. Olin seal ainult ühe nädalalõpu, aga see oli väga intensiivne, sest mul oli võimalus näha väga paljusid oma tütreid ja poegi Põhja Itaaliast ja rääkida inimestega, kes Prelatuuri koolitusvahendeid kasutavad. Ma üritasin kaasa aidata, et praegusel Usu aastal nende südames usk

süveneks. Palugem kõik Jumalalt armu, et meie peas ja südames kolm teoloogilist voorust sügavamad juured rajaksid ja Jumal ise meist parimad lapsed vormiks.

Usu aasta, Jõulupühad: milline suurepärase võimalus intensiivseks apostolaadiks, et ennast kõigi inimestega ühendatuna tunda!

Ja ma ei unusta teilt abi paluda, et minu südame palvesoovid täituksid, veendudes, et oleme Kirikus ja koos Kirikuga *acies ordinata* [21], rahu ja rõõmu armee, et kõiki inimesi teenida. Elagem Maarja Pärispäeva saamise Noveeni päevi Maarjaga käsikäes ja tänagem teda tema püha vastuse eest.

Ma õnnistad teid oma armastusega.

Teie Isa

+Javier

Andorra, 1.detsember 2012

1 Paulus VI., *professio benefitsiaar* ,
30/06/1968.

2 *Fides Damasi* (DS 71). Paavst
Damasusele omistatud usutunnistus.

3 *KKK* , nr 254. Tsitaat Toledo
Nõukogu 11. Konsiilist, 675 (DS 530).

4 Missaraamat. Credo.

5 Õnnis Johannes Paulus II, Jutlus
Üldises katehheesis, 1985/11/06, nr 3

6 1 Tm 6 16

7 Benedictus XVI., Jutlus
Üldaudientsil, 2012/11/07

8 Irenaeus, *Adversus haereses* 2, 30, 9
(Lk 7, 822).

9 *KKK* , nr 292, vt Irenaeus, *Adversus
haereses* , 4, 20, 1 (Lk 7, 1032).

10 *Jh* 1, 1-3.

11 Ms 1, 26

12 Püha Josemaria, Perekondliku kogumise märkmed, 1973/01/01.

13 Püha Josemaria, *kiri 1940/03/11* , nr 3

14 Missale, 1. Advendi pühapäeva Evangeelium (Aasta C), *Lk* 21, 36

15 *Mk* 13, 31

16 Benedictus XVI., Angelus, 2012/11/18.

17 Tunnipalve, 17. Detsembri eelõhtul *Magnificat´i Antifoon* 18 BenedictusXVI., Jutlus Vesperil 17.12.2009.

19 1 *Jh* 3,1

20 Püha Josemaria, *Kristus möödub* , nr 66

21 HLD 6, 4.

© *Praelatura Sanctae Crucis et Operis Dei* (levitamine oleks lubatud vaid siis, kui selleks on omaniku selgesõnaline nõusolek ja autoriõigus seda lubab)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-detsember-2012/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-detsember-2012/) (09.08.2025)